

Phần 10

Chương 46 Đại Tẩu Cực Phẩm

Lúc Tiểu Dương mang Tạ Tuấn Dật từ phòng ngủ của Diêu Trinh Như ra đã lén lút lấy chiếc khăn thêu tiểu nương tử này để ở bên bàn, mới đầu hẳn cũng không tính toán làm việc dư thừa chỉ là trong ngày thường thói quen đi một bước xem ba bước, thứ gì cũng phải túm trong tay mới phòng trước tai họa, lúc đó mới thuận tay nhét vào trong tay áo.

Sau đó lửa giận vừa lên đầu tam lang đã nảy sinh ác độc, mượn thời cơ vỗ bả vai Tạ Tuấn Dật nhét khăn thêu vào trong người gã, còn cố ý lộ ra cái tên chờ Diêu Thứ Sử mắt sáng phát hiện.

Kể từ đó, cho dù là Tạ Tuấn Dật nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch oan khuất trên người mình. Chuyện xấu làm xong Tiểu Dương cũng không còn quan tâm chuyện đến tiếp sau đó phát triển thế nào, về mặt bình tĩnh trở lại doanh trại nghỉ đêm.

Hắn chỉ hơi hợt giải thích với thê tử, cữu huynh và mẫu thân: “Có lẽ Tạ bát lang muốn nạp hai ba người thiếp, cũng không có đại sự gì, chúng ta lên đường trước, thời gian quá gấp, không có năng lực râu ria làm việc gì cho người không liên quan.”

Chờ hai phu thê lén lút chung đụng thì hẳn vẫn không đề cập chi tiết chuyện này, vụng về an ủi: “Dọa nàng rồi phải không? Không có chuyện gì đâu, đều ở trong lòng bàn tay ta. Sau lần đó, Tạ Tuấn Dật tuyệt đối sẽ không có mặt mũi xuất hiện ở bên cạnh chúng ta.”

Khi nào nhớ đến chuyện này gã cũng đều sẽ nhớ tới toàn bộ mọi người kể cả Quận chúa ở bên trong đều nhìn thấy chuyện cười của gã, ai còn có thể tiếp tục kết giao nữa? Tiểu Dương lại nghĩ tà ác hơn - có cơ hội lại giật dây giới thiệu cho gã một thê tử “tốt” hơn, như thế sẽ hạnh phúc hơn, ví dụ như Hoàng thất có rất nhiều nữ nhân danh đá có thể cung cấp cho chọn lựa...

Ừm, cũng không cần cố tình làm, gặp người thích hợp sẽ nói đến, quá cố ý ngược lại không đẹp. Tiểu Dương nghĩ như thế, đơn giản nói rõ chuyện này rồi sau đó lập tức đổi chủ đề khác.

Giờ phút này hành trình đã qua nửa, Uyển Như cũng đã thuộc lòng các loại quan hệ của Tiểu gia, tài liệu những người ngoài này đều là Thanh Giang Quận chúa cố ý cung cấp, nhưng bà cũng không thể nhiều chuyện nói cho con dâu mình chuyện bày mưu tính kế người khác, tam lang thấy mẫu thân thật tốt.

“Tính Tiểu gia mà nói, thân quyền cũng không nhiều, người đồng vai vế với phụ thân ta có thể tiến lên phía trước, có thể nói là một người cũng không có, nam cũng chết trận sa trường, nữ thì sống cũng không lâu, chỉ có một đấng thiếp của tổ phụ còn tại thế, họ La, gia đình nhà bà đã sớm lụi tàn nên ăn chay niệm Phật, trong ngày thường cũng ở hậu viện không gặp người, nàng tùy ý đưa một phần lễ vật là được.” Tiểu Dương bắt đầu giới thiệu cho Uyên Như.

Theo như ý tứ của hắn, trong Hầu phủ ở kinh thành người cần nghiêm túc tiếp xúc thật ra thì chỉ có đại tâu và hai đứa cháu, về phần tiểu muội thứ xuất còn có một đấng một thiếp của Hầu gia, những thứ này đều không quan trọng.

“Ngũ nương Tiểu Tình do thiếp sinh, mẹ ruột muội ấy là Cổ thị vốn là thị nữ bên người mẫu thân, mười ba năm trước thừa dịp phụ thân say rượu bò lên giường, còn lừa gạt mà không uống canh tránh thai, mang thai bốn năm tháng thì mới lộ ra tin tức.” Trên mặt Tiểu Dương mang theo vẻ chán ghét nói xong, “Khi đó đúng lúc phụ thân xuất chinh bị trọng thương, vì tích đức nên mẫu thân giữ lại cũng chỉ cho hai phần cơm mà thôi, nàng không cần quan tâm cũng đừng quá thân thiết với hai mẹ con này.”

Uyên Như gật đầu một cái bày tỏ đã hiểu - quá thân thiết nhất định sẽ phạm phải kiêng kỵ của Thanh Giang Quận chúa, Ngũ nương kia lúc đến tuổi thì cũng sẽ mặc bộ đồ cưới đơn giản ra khỏi cửa, cũng sẽ gả cho gia đình tầm thường, không cần để ở trong lòng.

“Vậy còn một người nữa?” Uyên Như có chút nghi ngờ khẽ cau mày. Đấng thiếp địa vị cao hơn chút, Tiểu Hầu gia là quan lớn, đấng thiếp của ông cũng có phẩm cấp là chính thất phẩm.

“Đó là Lý thị mẹ đẻ của nhị ca ta, vốn là thiếp đàng hoàng, sau khi sinh con được nâng phân vị.” Tiểu Dương nói đến người này hơi khó chịu, thân phận của bà ta cũng không thể giải thích rõ trong một câu nói đơn giản được.

Ban đầu Thanh Giang Quận chúa sinh trưởng tử Tiểu Húc sau đó thân thể bị tổn hại, nghe nói là trong thời gian ngắn không có cách nào có thai, Hầu gia cảm thấy tỷ số thương vong của con cháu tướng môn thế gia rất cao một con độc nhất quá không an toàn, liền nói muốn nạp thiếp đàng hoàng khai chi tán diệp.

Thanh Giang Quận chúa được nuông chiều từ nhỏ đến lớn cảm thấy mình gả đi đã ủy khuất lắm rồi tất nhiên không vui, Uy Vũ Hầu liền tự mình làm chủ nuôi dưỡng Lý thị ở bên ngoài, sinh con sau đó mang về nhà nuôi, hai phu thê bởi vì chuyện này náo loạn một trận.

Mới đầu, Quận chúa không cho Lý thị và đứa con chiếm vị trí nhị lang của con trai mình sắc mặt tốt, nhưng cố tình Lý thị rất có ánh mắt, hàng năm đều hạ thấp phục vụ vừa dịu dàng, lại sống chết đổ thừa chỉ phục vụ Quận chúa tuyệt không lôi kéo Tiểu Hầu gia đi phòng mình.

Nhi tử cũng được bà ta dạy giữ khuôn phép, vừa không đoạt danh tiếng của trưởng tử Tiểu gia vừa có thể duy trì tài năng, mười ba, mười bốn tuổi đã bắt đầu đi theo xuất chinh chính mình tự kiếm tiền đồ, làm cho Quận chúa muốn kiếm cơ cũng không lý do.

“Mẫu thân vẫn rất mâu thuẫn, không muốn cho đối phương hòa nhã nhưng lại cảm thấy bọn họ cũng không quá tệ, đặc biệt là so sánh với mẹ con Cổ thị. Sau đó nhị ca được mười chín tuổi đã đến lúc thành thân, trong nhà còn chưa chọn đối tượng cho huynh ấy, huynh ấy đã...” Tiểu Dương buông tay ra, cho Uyển Như một vẻ mặt không sao cả.

Nói thật, hắn cũng cảm giác nhị ca mình bị chết quá oan, quá đáng tiếc, còn chưa tìm được tiền đồ cho mẹ ruột, còn chưa giữ lại một cốt nhục đã buông tay nhân gian.

“Nhị ca vừa đi, Lý thị như già thêm hơn hai mươi tuổi.” Tiểu Dương nói xong không khỏi thở dài một tiếng, lại nhắc tới một chuyện cũ khác, “Có một lần mẫu thân ta ôm Tiểu Minh tản bộ, trong lúc vô tình tron một cái thiếu chút nữa ngã xuống bậc thang, Lý thị trực tiếp nhào qua đệm làm gãy cánh tay của mình, đến ngày mưa dầm sẽ đau đớn.”

“A, theo như thân phận cũng không cần kính trọng nhưng cần hơi chút thân mật, đúng không?” Uyển Như tương đối biết điều, bánh ít đi bánh quy lại, nài nỉ.

Nói xong lời cuối cùng, rốt cuộc Tiểu Dương nhắc tới người Uyển Như cần cẩn thận nhất trong nhà - đại tẩu, quan hệ chị em dâu nếu xử lý không tốt thì sẽ gây ra náo loạn âm ỉ.

Uyển Như biết đại tẩu họ Mai, tổ phụ là Ngự Sử đại phu, phụ thân chỉ là huyện lệnh Chính lục phẩm kỳ huyện, Tiểu Dương lại dùng giọng nói “nàng cần đặc biệt cẩn thận” ám chỉ tỷ ấy, vị đại tẩu này không thể coi như không quan trọng.

“Vì sao? Xin giải thích rõ ràng.” Chẳng lẽ là bởi vì Tiểu Dương cũng là con trai trưởng hơn nữa là dễ dàng tranh giành tước vị đoạt công quân với đại ca, cho nên đại tẩu sẽ nhằm vào mình bới móc.

Uyển Như lập tức tiến vào trạng thái phòng bị cấp một, kể từ khi sống lại nàng chưa từng trải qua trạch đấu chân chính! Vào lúc này rốt cuộc xuất hiện “đại tẩu” quân xanh, đủ để cho nhiệt huyết trong người sôi trào.

“Bởi vì tỷ ấy là trưởng nữ của Ngự Sử đại phu! Tỷ ấy, đặc biệt...” Tiểu Dương rối rắm nhíu lông mà thật lâu sau cũng tìm không ra được từ nào thích hợp để hình dung rốt cuộc Mai thị là người như thế nào, cuối cùng không thể không cười khổ nói, “Đại tẩu là người đặc biệt ‘Ngự Sử đại phu’ - hiểu ý của ta chứ?”

Không hiểu! Uyển Như cười khúc khích lắc đầu.

Không có cách nào tâm ý tương thông với thê tử, Tiểu Dương vỗ trán một cái, im lặng nói: “Triều ta hạng người gì có thể làm Ngự Sử nàng biết chứ?”

“Không phải xuất thân thế gia, thanh chính liêm minh ngay thẳng không sợ cường quyền, nói quy củ.”

Dứt lời Uyển Như lại bung miệng cười, “Thật ra thì, mấu chốt là con đao sắc đầu óc toàn cơ bắp cho Thiên gia sử dụng.”

“Nửa đoạn trước không sai, nửa đoạn sau ngàn vạn lần đừng nói ra!”

Tiểu Dương cười búng cái trán Uyển Như, lúc này mới tiếp tục nói: “Tổ phụ của đại tâu, Mai Ngự Sử ông ấy vừa tiến vào quan trường đã ở Sát Viện làm Giám Sát Ngự Sử chính bát phẩm, kế tiếp thăng chức trở thành Thị Ngự Sử Tòng thất phẩm trong Điện Viện, sau đó làm Thị Ngự Sử tòng lục phẩm ở Đài Viện, sau đó lại từ Thị Ngự Sử được đề bạt làm Ngự Sử Trung Thừa tòng tứ phẩm, cứ như vậy một đường đến ‘Ngự Sử đại phu’ cao nhất trong Ngự Sử đài. Suốt một đời làm cho người trong Ngự Sử khiếp sợ! Đại tâu của nàng là được chân truyền từ ông ấy.”

Nói xong hấn đầu thương nhìn về phía đỉnh đầu cài trâm kim phượng hoa lệ khác thường của Uyển Như, thở dài.

“Chàng nói là, những thứ này không thể mang trước mặt đại tâu?” Rốt cuộc Uyển Như và Tiểu Dương cũng tâm ý tương thông rồi, lẽ ra nàng là Huyền Quân ngũ phẩm, ăn mặc long trọng nhất cũng chỉ có thể ba vòng ngọc trai, năm cây trâm, nói cách khác, không thể mang trâm cài đầu kim phượng.

Nhưng phía trên quan không nghiêm người phía dưới đâu thể buông tha cho việc theo đuổi cái đẹp, đúng không? Đến dân phụ thương gia cũng có thể cài trâm phượng! Huống gì nàng còn là tam nương tử Hầu phủ.

Nghiêm chỉnh mà nói, cái trâm này là mẫu thân đưa đây, Quận chúa cũng không nói thì người đồng thế hệ quản làm gì?

“Tỷ ấy đến mẫu thân cũng đã ‘giáo dục’ qua, nói bà chỉ là Quận chúa không thể mặc đại lễ dùng cho công chúa, nàng đoán xem lúc đó tỷ ấy nói thế nào?” Không đợi Uyển Như nói, Tiểu Dương đã dùng một loại giọng điệu cảm khái, “Khi gả vào cửa ngày thứ hai phải kính trà, mẫu thân tức giận đến thiếu chút nữa làm rơi ly trà, kết quả vẫn không thể nào lay chuyển được tỷ ấy, từ đó về sau...”

Tiểu Dương còn chưa nói hết lại đột nhiên chú ý tới váy của Uyển Như, gương mặt càng thêm đau thương.

Váy hoa lệ chói mắt biết bao, gấm vóc thượng hạng đủ loại màu sắc chồng xếp lên nhau, viền váy dùng chỉ vàng điểm ngọc làm trang trí, vạt váy áo như lông đuôi Khổng Tước vung ra, nổi bật vòng eo mảnh khảnh xinh đẹp vừa không mất phú quý của nương tử.

“Không phải chứ? Váy Hoa Gian cũng không thể mặc? Không có quy định này chứ!” Uyển Như vô cùng kinh ngạc, nhất thời sắc mặt cũng đen - cái kia không được cái này không thể, vậy ta gả cho người phú quý có ý nghĩa gì?

“Đúng vậy.”

Tiểu Dương bĩu môi gật đầu, “Đến Hoàng quý phi bình thường cũng chỉ mặc váy Hoa Gian ‘thất phá’ tỏ vẻ tiết kiệm, mẫu thân mặc váy Hoa Gian ‘thập nhị phá’ đại tẩu còn nói nữa là. Mà nàng, tất nhiên cũng không thể mặc ‘nhị thập tứ phá’, nếu không, chờ bị đại tẩu càu nhàu chết đi.”

Đây là đại tẩu sao? Hay tổ tông sống vậy?

Uyển Như trực tiếp dùng đầu tông vào vách tường, cắn răng thầm hận Hoàng quý phi mẹ ruột của Lục hoàng tử kia - tiết kiệm gì chứ? Muốn tiết kiệm cũng đừng mặc váy Hoa Gian, mặc vải rách là tiết kiệm nhất rồi!

Trong hành trình kế tiếp, Uyển Như không chỉ muốn khổ luyện cưỡi ngựa bắn cung, ném thẻ vào bình rượu, tài nghệ đá cầu, còn phải tốn không ít thời gian để Quận chúa đưa vú già giảng giải những quy định ăn, mặc, ở, đi lại ở triều đình, không có biện pháp, trí nhớ mười năm sau cũng không thể sử dụng ngay được, hơn nữa, ở Tạ gia cũng sẽ không có ai đặc biệt chú ý đến những chuyện này.

Tốn không ít thời gian dọn dẹp tất cả những gì vượt quá quy củ, rốt cuộc Uyển Như theo trượng phu đi tới đại trạch tử tráng lệ của Tiểu gia ở kinh thành, rồi sau đó, ở hai cửa thấy được đám người đại tẩu, ngũ muội tới đón tiếp Quận chúa.

Chỉ vừa giương mắt lên nhìn, Uyển Như đã có loại cảm giác vô cùng đau bụng, nàng có thể dự cảm được, cuộc sống của mình ở kinh thành nhất định sẽ có tư vị muôn màu muôn vẻ.

Chương 47

Tiểu Cô Đâm Chọt

Sau khi đến nơi dừng lại, từ xa Uyển Như đã nhìn thấy đoàn người đứng chào đón ở trong cửa, dẫn đầu chính là đại tẩu trong truyền thuyết. Nhìn thấy người này tam nương tử cảm thấy đau bụng cũng không phải nói tướng mạo của nàng vô cùng dọa người, mà là vẻ mặt của vị quý phụ nhân chưa tới ba mươi này đặc biệt nghiêm túc.

Cầm vương thể hiện sự sắc sảo lông mày thẳng mũi cao, cộng thêm sắc mặt như người ta thiếu ngàn ngàn tiền nữa, thấy thế nào cũng cảm thấy dường như không phải đại tẩu đang nghênh đón tiếp bà bà và tiểu thúc em dâu, mà là hận bọn họ đừng xuất hiện trước mặt mình.

Đáng sợ hơn là, nàng đã lớn lên như vậy rồi lại còn mặc y phục màu xanh đá phối hợp với quần sam màu mực, mặc dù thanh nhã lạnh nhạt nhưng cũng có vẻ vô cùng nặng nề, càng tăng thêm cảm giác trang trọng.

Uyển Như đi theo sau lưng Quận chúa, trên mặt nở nụ cười đi về phía đại tẩu Mai Thanh, đồng thời lúc đó nhúc nhích đôi môi nhỏ giọng lầm bầm với phu quân của mình: “Thấy tỷ ấy, dường như lớn hơn thiếp nhiều.”

Thậm chí tam nương tử cảm thấy trong ánh mắt Mai Thanh còn mơ hồ mang theo ý quan sát kỹ lưỡng, có khí thế “bà bà (mẹ chồng)” hơn cả Thanh Giang Quận chúa.

“Đừng sợ, tỷ ấy chỉ đang quan sát y phục nàng mặc mà thôi.” Tiểu Dương cũng khẽ nói nhỏ giọng giải thích, “Tính tình của đại tẩu không xấu, chỉ là tính tình quá thẳng, trời sanh có bộ mặt của ‘thầy tổng giám thị’.”

“Thầy tổng giám thị?” Uyển Như vô cùng nghi hoặc, đây là cái quái gì? Nàng muốn phu quân giải thích nhưng lúc này đã tới gần cửa, đại tẩu mang theo mọi người hành lễ.

Tam nương tử cũng không thể len lén nói chuyện nữa, chỉ đành phải tươi cười rạng rỡ đứng ở bên cạnh Quận chúa vội vàng chào hỏi Mai Thanh, Tiểu Tinh, Lý thị, về phần vị Cổ thị kia, thân là thiếp bà ta không có tư cách được giới thiệu với chính thê của con trai trưởng.

Khỏi cần nói, vị tiểu cô nương mặc váy áo màu hồng phối với màu vàng nhạt kia nhất định là Tiểu Tinh, mười hai mười ba tuổi, dáng dấp thông minh xinh đẹp, gương mặt nho nhỏ thẹn thùng, mắt phượng khẽ nhíu có lẽ đã miêu tả ra ba năm rưỡi sau nàng ta sẽ phong tình vạn chủng thế nào.

Lý thị và Cổ thị cũng chỉ kém nhau sáu tuổi, năm đó có lẽ còn có thể phân cao thấp, nhưng hôm nay thấy lại đặc biệt dễ dàng phân biệt.

Lý thị mất con có gương mặt đoan trang, mặc cái áo cánh sen màu hồng, váy thêu hoa màu xanh dương đậm, hai bên tóc mai hơi bạc không son phấn, một bộ dạng thờ ơ. Mà vị Cổ thị kia, rõ ràng sắc mặt tốt hơn, lại có vẻ có chút cợt nhả.

Nàng cũng không biết là cử chỉ điên rồ hay tính tình vốn đã không tốt, nghênh đón chủ mẫu lại mặc áo đỏ kết hợp với váy màu đỏ thêu đường viền vàng!

Được rồi, hai loại màu đỏ này cũng không phải màu gốc cũng không coi là quá kiêng kỵ, nhưng nữ nhân hơn ba mươi lại ăn mặc xinh đẹp từ trên xuống dưới thế này, Hầu gia lại không có ở đây bà ta mặc cho ai xem?

Dường như Thanh Giang Quận chúa cũng rất bất mãn với bộ dạng này của bà ta, mặc dù không lên tiếng lại sử dụng ánh mắt hung hăng nhìn Cổ thị một cái.

Uyển Như khẽ cảm thấy khó xử, sau khi đã chào hỏi xong thì đi vào nhà, trong lúc đó âm thầm liếc nhìn Tiểu Dương, không phải vì hấn sao? Chuyện thiếp của phụ thân quyền rũ nhi tử cũng rất thường gặp...

Không, tam lang sẽ không không có nguyên tắc như vậy! Uyển Như vội vàng xóa suy nghĩ này ra khỏi đầu, về phần rốt cuộc Cổ thị đang suy nghĩ gì? Cứ quan sát trước đã, lâu ngày mới có thể thấy được lòng người.

Vào nhà chính, Quận chúa ngồi xuống ngay chỗ chính giữa phía trước, lúc này mới để mọi người tiến lên chính thức làm lễ ra mắt, Mai thị khách khí chào hỏi trước, giọng nói kia rất lạnh, cũng nghiêm túc như vẻ mặt của nàng.

Tiểu Tình lại lộ ra hoạt bát có chút không phù hợp với thân phận của nàng ta, thậm chí sau khi hành lễ với Uyển Như xong thì trực tiếp hỏi: “Tam tẩu, có quà ra mắt không ạ?”

“...” Uyển Như trực tiếp quần bách, thật sự không nghĩ tới còn có người có da mặt dày hơn cả muội muội Uyển Lan của nàng, hai nàng ta mới là thân tỷ muội nhi? Chậm rãi hít sâu, nàng cười nhạt: “Có, tất nhiên có.”

Khi đang nói chuyện, Bảo Châu đứng ở bên người nàng lập tức tiến lên một bước, đưa cho Tiểu Tình một túi gấm hình vuông.

“Cám ơn tam tẩu.” Tiểu Tình trực tiếp mở ra xem, chỉ thấy trong túi gấm chứa vòng tay mạ vàng chạm trổ hoa văn mẫu đơn, tinh xảo nhưng cũng không quý trọng, cầm ở trong tay suy nghĩ là biết đồ chơi này không đủ phân lượng.

Nhất thời trong mắt Tiểu Tình xuất hiện vẻ thất vọng, ngẩng đầu nhìn Uyển Như lần nữa thì đã không còn ý ân cần lúc trước, thậm chí còn mang tới chút ít cảm giác phẫn uất.

“Tam tẩu.” Tiểu Tình giương mắt cười một tiếng, trong lời nói ẩn chứa cảm khái, “Vòng tay thật tinh xảo, thật sự làm khó công tọng rồi, vừa mịn vừa mỏng còn có thể chạm trổ được hoa văn đẹp mắt.”

“Muội muội khách khí rồi, trước khi đến đã nghe nói thân hình muội nhỏ bé, tỷ liền chọn đồ trang sức khéo léo này có lẽ vừa vặn, hôm nay nhìn thấy quả thật không chọn sai.” Uyển Như bình tĩnh cười một tiếng, lập tức chuyển lời nói về lại phía nàng ta.

“Hừ, hai năm không gặp càng ngày càng kỳ cục, ngươi là tên ăn xin sao?” Thanh Giang Quận chúa lạnh lùng nhìn Tiểu Tình khiển trách, “Cho ngươi quà tặng là tốt rồi, còn đòi hỏi gì.”

Bà sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua tiểu nương tử nào tự mình đòi quà, đòi không nói còn ghét bỏ quà nhỏ!

Uyển Như nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Quận chúa, Tiểu Tình chán nản nói xin lỗi, không khỏi cười trộm, đại tẩu cực phẩm đứng bên cạnh tiểu cô cực phẩm...

Tam lang cũng chào hỏi chẳng lẽ ta còn phải chuẩn bị hậu lễ? Thứ nữ bị chủ mẫu chán ghét mà vút bỏ còn dám phách lối? Tam nương tử cười lạnh không dứt, tiểu cô tử này - mí mắt quá cạn, ngay cả cảnh ngộ và phân lượng của mình cũng không nhìn rõ, không đáng quan tâm.

“Thanh Nương, Ngũ nương học quy củ thế nào? Mắt thấy sẽ phải mai mối rồi, làm trưởng tâu con phải chú ý một chút.” Quận chúa nghiêng đầu nhìn về phía Mai thị, không nhẹ không nặng oán trách đôi câu.

Bà không có hứng thú dạy thứ nữ này cũng không còn nhúng tay vào sự vụ bên trong đại trạch kinh thành, Tiểu Tình sẽ phải do trưởng túc phụ (con dâu trưởng) phụ trách quản lý dạy dỗ, hôm nay nhìn thấy, bà sẽ không quản để mặc cho tự do phát triển?

“Bên trên không quy định quy củ, con cũng không dám chuyên quyền. Tiền tháng là phân dựa theo ý của công công (bố chồng).” Ở trong mắt Mai thị, thứ xuất được nô tỳ sinh cũng là nô tỳ, nuôi dưỡng cũng không cần quá khắt khe hiện tại cũng không cần mời người đặc biệt dạy dỗ, công công hào phóng vậy thì đưa ít tiền lương nuôi chiều, về phần quy củ, dù sao Tiểu gia cũng không coi là thế gia, Quận chúa cũng không có nói Tiểu Tình cũng là nữ nhi bình thường trong phổ tộc Tiểu gia, nàng không có nghĩa vụ đi quản giáo.

Quận chúa trực tiếp bị ghen, một lát sau mới lại mở miệng, cũng đổi đề tài hỏi: “Cháu trai cháu gái của ta đâu? Sao lại không thấy bọn họ chạy tới?”

Về vấn đề nuôi dạy Tiểu Tình, đúng là bị chính mình lựa chọn quên lãng, Quận chúa chuẩn bị lén lút sẽ thương nghị với Mai thị, không ở trước mặt mọi người tiếp tục nói đến.

Nghe câu hỏi này, nhất thời Mai thị rục rờ cười một tiếng, ngoắc ngoắc tay, liền có năm sáu tỳ nữ nhìn rất quy củ mang theo một đứa trẻ đi vào từ sau cửa phòng.

Đây là con trai con gái của vợ cả của trưởng tử Tiểu Hầu gia, cậu bé mặc xiêm áo màu xanh ngọc chừng năm tuổi, dáng dấp khỏe mạnh khá khinh, cô bé mặc váy hồng vừa đủ ba tuổi, bước đi hơi lảo đảo lại không chịu cho người ta ôm.

Hai đứa trẻ như kim đồng ngọc nữ bên Bô Tát, tròn vo thật đáng yêu, vào phòng tới là ánh mắt tìm kiếm mẹ ruột, nhìn Mai thị sau đó đứng ở hai bên nàng.

Nhìn lên Quận chúa rồi dùng giọng nói trẻ con trong trẻo: “Tiểu Tuấn Nghiêu/ Tiểu Vành Nhã, thỉnh an tổ mẫu.”

Thanh Giang Quận chúa nhìn hai đứa bé tay ngẩn chân ngẩn vẫn còn mặc dạng xiêm y họa hồ lô chấp tay thi lễ, không khỏi hắng giọng cười một tiếng, khom lưng chào hỏi: “Ay za, ngoan! Mau lên phía trước để bà nhìn kỹ một chút nào.”

Nói xong, Quận chúa đưa hai tay ra ôm hai đứa bé vào trong ngực, tỉ mỉ hỏi bọn họ đi học thế nào, ngày gần đây thân thể như thế nào, ăn uống như thế nào.

Nhìn ánh mắt vô cùng từ ái của bà, thân thiết thậm chí có chút kích động ôm hôn, Uyển Như nhớ tới tam lang đã nói, sau khi Tiểu Tuấn Nghiêu sinh

không bao lâu Mai thị liền mang theo cậu bé tới kinh thành, đến Tiểu Vành Nhã cũng là lúc đại ca tới kinh báo cáo công việc trong thời gian một hai tháng tạo ra.

Lúc hắn nói lời này tình cảm giữa phu thê lúc đó cũng chưa sâu sắc, hơn nữa trong lời nói có chút che giấu, Uyển Như cũng trực tiếp hỏi tại sao đại tẩu muốn trở lại kinh thành, vốn tưởng rằng là Tiểu gia bí ẩn hoặc giữa phu thê đại ca có vấn đề gì.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, rõ ràng là Quận chúa không muốn các cháu cách xa mình.

Uyển Như đột nhiên ý thức được, hai đứa bé này là con tin ư? Gả một Quận chúa lại đưa cháu đích tôn của Tiểu gia tới kinh thành, là vì phòng ngừa Tiểu Hầu gia cầm binh đề cao thân phận không bao giờ nghe triều đình sai bảo?

Mà việc hôn nhân của nam nữ trong Tiểu gia, bên trên cũng tuyệt đối không thể nào không có ý định, cưới mình là vì lôi kéo quần thể quan văn, vì ở trong triều đình vào lúc mâu chốt có thể nhờ quan hệ thông gia hỗ trợ chu toàn, vậy, cưới đại tẩu là vì sao?

Nghiêm chỉnh mà nói tổ phụ của đại tẩu, phụ thân đều thuộc về phái trong sạch, có khí khái lại không có thực quyền, chỉ bên không góp phần gì, của cải không tính là dày, tương mạo cũng quá mức đoan trang, lấy nữ tử như vậy là người vợ phù hợp với trưởng tử ư?

Uyển Như âm thầm suy nghĩ những vấn đề này, sau khi ăn trái cây nghỉ tạm một lát rồi đi theo Quận chúa vào bàn tiệc chuẩn bị dùng bữa tối, nàng định ngồi xuống phía tay phải Quận chúa, lại nghe Lý thị ho nhẹ một tiếng.

Cái ho giả này làm Uyển Như không khỏi ngẩng đầu nhìn bà một cái, dư quang thoáng nhìn không ngờ phát hiện, đại tẩu đứng, Lý thị, Cổ thị cũng đứng chỉ có Tiểu Tình ngồi ở chỗ ghế cuối cùng dưới tay.

Chẳng lẽ, đây là tức phụ và dấng thiếp lập quy củ trước mặt chủ mẫu trong truyền thuyết?

Uyển Như lập tức chấn kinh, kiếp trước bà bà không cần nàng hầu hạ, chủ mẫu ngại mặt mũi Tạ Tuấn Dật cũng không cần nàng thân thiết, kiếp này ở vùng biên cương cho tới bây giờ đều là tất cả cùng ngồi ăn cơm, nàng sẽ không vì chờ Quận chúa, phu quân bố trí thức ăn.

Nói ra, Tiểu Dương bởi vì tị hiềm nên bị đại tẩu đuổi ra gian ngoài dùng cơm một mình rồi, nữ quyến có thể lên bàn vốn cũng không nhiều lắm, tội gì còn hai người ăn bốn người hầu hạ?

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Tiểu gia cưới Mai thị? Quy củ lớn hơn tất cả - hôm nay, ở trước mặt Thiên gia đã có thể diện và tình cảm của Quận chúa bảo vệ cho Tiểu gia mọi sự không lo, tương lai do đại tẩu tọa trấn ở nhà này mấy may cũng không được sai quy củ, đến gã ngựa cũng không cần đưa tay?

Được rồi, lập quy củ cũng đúng, chỉ là, ánh mắt của Uyên Như nhìn các món ăn đầy đủ sắc hương vị trên bàn rơi từng giọt, ta rất đói... sớm biết như vậy đã ăn chút thứ gì đó lót dạ rồi, có thể cho ta chút thể diện để ta có thể ngồi xuống ăn được không?

Chương 48

Không Thể Buông Tha

Uyên Như đau khổ chịu đựng ăn cơm, cảnh báo mình ngàn vạn lần đừng trong lần đầu gặp chị em dâu đã lộ ra bộ dạng thèm thuồng đói khát, rồi sau đó học bộ dạng đại tẩu gấp thức ăn cho bà bà.

Trong lòng thì oán trách không thôi, vốn dùng chén nhỏ để thức ăn, còn bỏ trí món gì nữa đây? Gấp thức ăn, thít từ trong bàn vào trong đĩa nhỏ để làm gì?

Ai có thể nghĩ tới, nàng mới chỉ gấp một miếng cá chung hấp, đã nghe Thanh Giang Quận chúa cười nói: “Được rồi, đều ngồi xuống ăn đi. Trong nhà cũng không có mấy người, cần gì bày quy củ.”

“Ôi, cảm ơn mẫu thân.” Uyên Như vui vẻ hơn hờ, lần này nàng cũng không cần để ý sắc mặt của người nào đó nữa, lập tức đi tới bên tay phải của bà bà vô cùng thân nhiên ngồi xuống, dáng vẻ mặc dù tao nhã lại há mồm ăn rất nghiêm túc.

Dọc đường đi một tháng, dưới chỉ điểm của tam lang nàng đã hoàn toàn nắm giữ bí quyết sống chung với Thanh Giang Quận chúa rồi, biết rõ đối phương sẽ không có ý kiến gì.

Vị bà bà này thích nàng dâu lanh lẹ mạnh mẽ, không thích một người nhả nhả nhỏ nhỏ, biết xấu hổ, hay bởi vì sinh ba nhi tử không cầu được một nữ nhi, cho nên nếu nàng dâu có thể vào lúc thích hợp làm nũng hò hét, bà cũng nguyện ý cung chiều như thân nữ nhi (con gái ruột).

Thật ra thì, cho các nàng ngồi xuống ăn cơm cũng không sao vì đã từng đặc biệt nói với Uyên Như, đáng thiết có muốn lên bàn hay không Quận chúa cũng không quan tâm.

Quy củ phục vụ bà bà chia thức ăn đó chỉ có trường tức (con dâu cả) vẫn luôn kiên trì tuân thủ, thích đứng thì cứ đứng, bà chỉ đau lòng tam tức phụ đi đường mệt nhọc.

Mai thị há miệng, đang muốn nói “Quy củ không thể bỏ”, lại bị câu nói tiếp theo của bà bà chặn miệng: “Thanh Nương, con đi xem Tuần Nghê và Vành Nhã đi, sau này không cần tách ra dùng cơm để bọn nó đều tới đây.”

Lời này, không phải thỉnh cầu mà là ra lệnh.

Phần lớn Quận chúa vui lòng nghe Mai Thanh càu nhàu, cũng giữ quy củ, đó là bởi vì điều đó cần thiết, cũng không phải bà nguyện ý chỉ hành vi nhỏ xíu cũng bị tức phụ chỉ chỉ chỗ chỗ, cho tới cuộc sống không được thoải mái.

Nhìn thấy Quận chúa lộ ra toàn bộ uy thế, Mai thị cũng không kiên trì ý kiến của mình nữa, khẽ cúi đầu đáp lời: “Dạ, con cũng lo lắng đám nô tỳ phục vụ không được tỉ mỉ, phải đi xem ngay đây ạ.”

Uyển Như đưa mắt nhìn Mai thị rời đi, nhất thời hiểu tẩu tử này chỉ là có nguyên tắc, cũng không phải là không thức thời, ngày vào cửa đó dám chống đối Quận chúa hơn phân nửa chỉ là bởi vì muốn bà chú ý, kẻ nào cũng phải tuân theo lý lẽ.

Dù sao chuyện này vượt quá, nghiêm trọng hơn nữa chính là trên đỉnh đầu có một cây đao, có thể nhẹ nhàng lấy ra cũng có khả năng nặng nề rơi xuống.

Chờ Mai thị lui xuống, bình thường Cổ thị luôn bị nàng ấy chế ngự liền thờ phào nhẹ nhõm, theo như ý của Quận chúa phân phó ngồi vào vị trí dùng cơm, cũng đã khuy gói chuẩn bị ngồi xuống, lại phát hiện Lý thị đang vũng vàng đứng ở sau lưng Quận chúa hầu hạ.

Giây phút ánh mắt hai người vừa giao nhau đó, Cổ thị lại cảm thấy trên gương mặt không biểu cảm của đối phương có chứa vẻ khinh bỉ, bà ta vội đứng thẳng người chuyển đến sau lưng Uyển Như bắt đầu ân cần chia thức ăn.

Lý thị không vào chỗ, bà ta có tư cách ngồi xuống ư?

Tiểu Tình giương mắt nhìn, phát hiện tam tẩu hẹp hòi kia trong lúc hầu hạ mẫu thân lại vô cùng thân nhiên ngồi xuống ăn, còn cười cười nói nói thảo luận thức ăn với Quận chúa, nói thịt dê nướng này có chút tanh nồng thiếu chút hương liệu.

Đây là mẫu thân ta làm đấy, đặc biệt làm muốn lấy lòng mẫu thân và Tam ca, nào có tanh nồng? Rõ ràng là người quá kiêng ăn! Tiểu Tình không khỏi âm thầm cãi lại, cảm giác tam tẩu này thấy thế nào cũng không vừa mắt, vừa ra trận đã bắt nạt cả mình và mẫu thân.

Uyển Như cũng không biết mình tùy tiện cho người ta phục vụ cùng với tùy ý một câu phê bình lại đắc tội tiểu cô tử lần nữa, vui vẻ hơn hờ ăn uống - không có cách nào, gần đây nàng vận động hơi nhiều, sức ăn cũng tăng lên, đến giờ không ăn sẽ đói.

Cơm nước no nê xong, bọn họ cùng tán gẫu với Quận chúa cho tiêu cơm, mắt thấy sắc trời từ từ trở tối, không biết tam lang đi nơi nào nữa, vẫn không tới nói với nương tử của mình.

Uyển Như cảm giác mình rất mệt mỏi, lại không thể nói rằng muốn trở về phòng, thậm chí, cũng không ai nói cho nàng biết đến rốt cuộc phòng ở đâu, cũng không biết Tiểu Đường có mang người đi thu dọn phòng ngủ hay không?

“Mẫu thân, tam lang ở trong kinh có viện đơn độc không ạ?” Sau trận mè neho kia, rốt cuộc Uyển Như không nhịn được nói bóng nói gió hỏi vấn đề này.

“Đương nhiên là có, Đường Lê viện, tên, cách cục, bố trí cũng giống với chỗ ở của các con ở vùng biên cương.” Quận chúa vỗ nhẹ lên tay Uyển Như cười nói: “Viện của mấy huynh đệ bọn họ đa số đều giống chỗ cũ, tránh cho chuyển sang nơi khác đi nhầm chỗ, ngủ không ngon giấc.”

“Hả? Như vậy sao. Mẫu thân thật có tâm.” Uyển Như theo lời của Quận chúa khen mấy câu, trong lòng thì chảy dòng nước đắng: ông trời ơi, đây không phải là trọng điểm, mấu chốt là, ta buồn ngủ quá mệt quá rất muốn tìm một nơi thoải mái nằm xuống!

Đang lúc tam nương tử đau khổ vô cùng muốn phát điên thì Tiểu Dương đúng lúc xuất hiện giải cứu ái thê thoát khỏi bế khổ, mang theo một đồng lớn tới bước chậm đi về phía Đường Lê viện.

“Vừa rồi chàng đi đâu vậy?” Rơi ở phía sau một bước, Uyển Như cúi đầu nhìn bàn tay ấm áp lôi kéo tay trái mình, khẽ bĩu môi lên tiếng hỏi thăm.

Ngụ ý là: người ta mới đến nơi rất thấp thỏm, người duy nhất có thể nhất dựa vào là phu quân lại biến mất hai ba canh giờ, thật sự tệ quá.

“Ta tới đây đi lòng vòng trong sân trước một bước, bên này ngược lại phòng có chút hẹp không bố trí được phòng bếp nhỏ, để cho họ vội vàng đưa phương thuốc thực liệu của nàng cho đại tẩu, ngày mai dậy nàng có thể theo như lời dặn của đại phu uống được rồi.” Tiểu Dương vừa nói xong, vừa quay đầu lại nhìn thê tử một cái, tình cảm nồng đậm thân thiết không lời nào có thể diễn tả được.

Nhất thời trong lòng Uyển Như ấm áp, muốn cảm ơn phu quân nhưng ngoài miệng lại nói: “Sao có thể phiền toái đại tẩu như vậy, thiếp nào có quý báu tới mức như thế, ăn thiếu mấy phần cũng không sao.”

“Trên đường trở ngại nhiều lần, về đến nhà tất nhiên phải bỏ sung rồi.” Tiểu Dương cầm chặt lấy tay Uyển Như, nhỏ giọng nói: “Những đại phu kia thích nhất nói bệnh nặng, hẳn tuyên bố một năm tuyệt đối có thể giảm, tốt nhất nàng nên uống thuốc hơn nửa năm đến tám tháng cho tốt.”

“Một năm cũng chờ không kịp?” Lần này Uyển Như khẽ cảm thấy trong miệng có chút chua xót.

Đôi với nam nhân mà nói quả thật là con cháu quan trọng nhất nhỉ? Mới tân hôn một hai năm đã nuôi con rồi? Ban đầu Tạ Tuấn Dật cũng luôn cầu mà không được, nhiều năm sau mới có con.

Áp lực này quá lớn cũng không dễ có thai được!

“Aizz, nàng hiểu lầm ý của ta rồi, không phải đợi không kịp chỉ hi vọng là nàng sớm dưỡng tốt thân thể.” Tiểu Dương lôi kéo Uyển Như vào phòng, đóng cửa phòng lúc này mới tiếp tục nói: “Vừa rồi ta nhận được tin tức đi Tây Nam

Di, chiến sự tổn gần hai tháng mới cơ bản trấn áp xuống được, phản dân lớn nhất đã đền tội, nhưng quanh địa khu còn có chút rung chuyển không yên, ‘chỉ một tia lửa’, mạnh mẽ trấn áp thôi nhưng cũng hậu hoạn không ít.”

Chuyện này thì có liên quan gì đến ta điều dưỡng thân thể? Đầu tiên là vẻ mặt của Uyển Như vô cùng nghi hoặc nhìn phu quân mình, rồi sau đó mới đột nhiên phản ứng lại, ý của tam lang là hành trình đi Tây Nam Di có thể được phê duyệt?

“Còn mười ngày nữa là sinh thân của ngoại công rồi, ở nơi này trước sau gì Thiên gia sẽ mời ta vào cung trình tấu, biểu hiện tốt một chút cơ hội này không khó, nói cách khác, sau quan lễ của ta chậm nhất là đầu tháng tám sẽ lên đường.” Tiểu Dương nói xong thì có chút khổ não nhíu chân mày, “Đến bên đó tuyệt đối là điều kiện gian khổ, ngược lại ta cũng không sợ, nhưng nàng...”

Nói tới chỗ này Tiểu Dương ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa nhưng vẻ mặt lại tràn đầy rối rắm.

Theo kết quả phu thê bàn bạc trước đó, Tiểu Dương hy vọng mang Uyển Như cùng đi nhậm chức, ai có thể chịu được chia lìa lâu dài sau tân hôn chứ? Chia hai nơi thì đưa bé xuất hiện thế nào.

Nhưng sau khi nhận được tin tức đi địa khu Tây Nam Di, tam lang lại do dự, ở đó có nhiều bộ lạc man di trời sinh tính hung hãn, thậm chí còn có am hiểu nuôi cổ độc người, hẳn có thể mang thê tử mềm mại tới địa phương sẽ xuất hiện nguy hiểm kia ư?

Cho dù là tin chắc thực lực của mình sẽ không để cho thê tử xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng Tây Nam Di nơi chiến loạn cảnh hoang tàn khắp nơi kia rất không giống với Trung Nguyên, giờ phút này lại đang trăm việc đợi làm, Như Nương có thể thích ứng loại cuộc sống cần côi đó sao?

Sau khi đồ mang đến được sử dụng hết, rất có thể ngay tại chỗ không tìm được đồ thích hợp để cho nàng điều dưỡng thân thể, hẳn hi vọng Uyển Như sẽ gặp phải cảnh như thế ư?

Còn nữa khu địa giới đó không có yến tiệc của tầng lớp trên, không có hoa viên ngắm hoa tản bộ, ăn mặt hoa lệ cũng không có người thưởng thức không có chỗ khoe khoang, thậm chí nói không chừng sân nhỏ để toàn bộ người ở lại cũng không có.

Tiểu Dương lập tức không còn hăng hái, hẳn nguyện ý đi kiến công lập nghiệp lại không vui khi mang theo thê tử cùng nhau đi chịu khổ tìm vất vả.

“Không phải chàng định cho thiếp ở nhà đó chứ?” Uyển Như chỉ nhìn vẻ mặt khó xử của phu quân là biết tâm tư của hẳn, vốn muốn cao giọng nói “thiếp không đồng ý”, nhưng sau suy nghĩ nàng lại đứng đưa cánh tay Tiểu Dương nhỏ giọng khuyên nhủ: “Biết rõ chàng đau lòng thiếp, nhưng vấn đề này còn chưa quyết định mà, xe đến trước núi ắt có đường đừng nghĩ trước như vậy, nghĩ thôi.”

Dù sao, chờ chuyện đến thì ta cũng sẽ có biện pháp đi cùng với chàng!

“Cũng được, dù sao còn thời gian chuẩn bị, thật sự không được nữa, thì ta lên đường trước nhậm chức, xem tình hình rồi lại quyết định là nàng có đi theo hay không.” Tiểu Dương vừa dứt lời đã không hề nói đến vấn đề này nữa, gọi người chuẩn nước tắm.

Hai phu thê tắm rửa qua loa xong thì tranh thủ thời gian về ngủ, viện này là đại tâu cho người quét dọn thỏa đáng trước một bước, tất cả dụng cụ đầy đủ hết, đệm chăn mềm rất thoải mái, bởi vậy, dù thay đổi hoàn cảnh hai người cũng không cảm thấy không thoải mái, vừa bởi vì thân thể mệt mỏi vốn có chút mệt mỏi rã rời, dù trước lúc ngủ có trăm suy nghĩ nhưng vừa nằm xuống là ngủ say ngay.

Giờ ngộ ngày tiếp theo, Thanh Giang Quận chúa mang theo phu thê tam lang và một đồng tỳ nữ trùng trùng điệp điệp đi ra cửa gặp phụ thân mình, tam lang đã nhiều năm không hồi kinh, lần này vừa mới đón dâu, tất nhiên muốn gấp gấp mang thê tử đi bá kiến ngoại công, thuận tiện còn sớm bàn bạc chuyện quan lễ.

Thế gian này, quan hệ của mọi người đều là chỗ lợi ích, cho dù là giữa nữ nhân, ông cháu... cũng cần “kinh doanh” tình cảm, bình thường qua lại rất quan trọng, không có khả năng chờ đến khi Vĩnh An vương đại thọ bảy mươi mới tới cửa.

Về phần Thôi gia, sáng sớm Tiểu Dương đã cho người đưa bá thiếp, chờ nghỉ ngơi tốt chọn thời gian tới cửa.

Dùng quan hệ ruột thịt để nói, nhà ngoại công tất nhiên không thân hơn nội tổ mẫu, nhưng giữa phu thê làm chủ dù sao cũng là nam tử, hơn nữa Quận chúa có thể giống trông khua chiên trở về nhà mình xem phụ thân, những tôn nữ cách đồng lứa đã xuất giá không thể trực tiếp đình đặc trở về, tính toán như thế, tổ mẫu của Uyển Như cũng chỉ có thể xếp sau Vĩnh An vương.

Uyển Như rất rõ ràng đạo lý kia, lại thêm kiếp trước nàng bị gia tộc khai trừ đã sớm không còn tình cảm gì với Thôi gia, nên cũng không có dị nghị gì với an bài này, vẻ mặt vui mừng đi theo sau lưng bà bà, làm cho người ta cảm thấy nàng rất biết rõ đạo lý.

Phụ Vĩnh An vương tất nhiên là đình viện thâm sâu, rường cột chạm trổ, ngói xanh nóc nhà màu đỏ, cảnh tượng trước mặt duyên dáng sang trọng, Uyển Như cũng không luống cuống có thần thái bình tĩnh, hoặc là nói, nàng chỉ gắng gượng chống đỡ để bản thân đừng làm ra bộ dạng luống cuống, không ngừng điều chỉnh tâm tính cho rằng như đang đi bá kiến thân quyến (người thân) bình thường.

Bởi vì Tiểu Dương cũng chỉ gặp ngoại công lúc còn nhỏ tuổi, ấn tượng không sâu, hẳn cũng không thể cung cấp tin tức gì cho thê tử tham khảo, chờ Uyển Như thấy vị Vương gia tài giỏi phù trợ kim thượng trong truyền thuyết, trong đầu lập tức xuất hiện bốn chữ “danh bất hư truyền”.

Dáng người ông cực cao, phong phạm khí khái, hôm nay dù đã bảy mươi nhưng suy nghĩ phát âm rõ ràng, lúc nói chuyện với con cái, ngoại tôn thì rất hiền lành, lại không quá thân thiết.

Chỉ ánh mắt, Uyển Như cũng có thể cảm giác được người nọ cực khôn khéo, tuổi đã già cũng mang theo nhuệ khí, có thể nghĩ, lúc Vĩnh An vương còn trẻ nhất định phong thái mê người, chỉ tiếc bởi vì ngoài ý muốn khập khiễng một chân, nếu không, thiên hạ này còn không biết là nhà của ai.

Lúc này, chính trên thượng đường ngoại trừ vương gia còn có kế thất ông tái giá, cùng với hai huynh đệ ruột thịt của Thanh Giang Quận chúa.

Đại cữu cữu đã hơn bốn mươi tám, hai mươi năm trước cũng đã sắc lập làm thế tử, khuôn mặt rất tương tự vương gia, đều là mặt chữ nhật nghiêm trang, tiểu cữu cữu kia cũng ba mươi lăm ba mươi sáu, dung mạo càng nhu hòa lúc nói chuyện với nhau cũng là hần cười nhiều nhất, rất thân thiết với Quận chúa.

Về phần kế thất của vương gia cũng không lớn hơn đại cữu cữu bao nhiêu thì hoàn toàn làm cảnh, ngời cười làm lạnh hoàn toàn không chen vào một câu nào.

Nội dung nói chuyện dần dần từ thân thể khỏe mạnh, gia đình hòa thuận chậm rãi chuyển đến hỏi Tiểu Dương, đang chờ nói tiếp sự vụ thế cục vùng biên cương thì đại cữu cữu đột nhiên nói ra một câu: “Muội muội và tam nương tử nghe những lời này cũng không thú vị, không bằng đi dạo chơi trong sân, đúng lúc tháng sáu hoa nở, mẫu thân, làm phiên ngải đi theo cùng, được không?”

“Nói đúng, quá lâu không về nhà, là nên xem xung quanh thế nào.” Thanh Giang Quận chúa lập tức đứng lên, vẻ mặt chờ mong nhìn kế mẫu, không cho phép bà ta nói không.

Dù đã lâu không về nhà, nhưng sự ăn ý giữa huynh muội vẫn phải có, từ nhỏ đã thành thói quen chuyện đứng đắn tuyệt không cho kế mẫu dự thính, tuổi nhỏ bà sẽ nói chêm vài câu cười đùa đối phương thả lỏng, hiện tại tất nhiên cũng dựa vào hình thức mà làm việc.

Chờ Uyển Như đi theo bà bà bắt đầu dạo hoa viên, một đường thả lỏng cùng bước nhanh về phía trước, trong chốc lát giới thiệu cây này là mẫu thân của bà và phụ thân cùng tay trồng, rồi lại còn nói hồ nước là phụ thân vì mẫu thân bà mà đào, làm cho vị kế vương phi tròn núc ních kia mệt mỏi thở hồng hộc.

Đã nhẫn nhịn một bụng tức rồi, sau đó còn nghe kế nữ giả mù sa mưa hỏi: “Ồ, mẫu thân làm sao vậy? Ban ngày ra mồ hôi không tốt đâu ạ, con phải tranh thủ thời gian đi nói cho phụ thân biết, ngài cần tĩnh dưỡng mới được!”

“Chỉ là trời quá nóng thôi, đâu có đổ mồ hôi.” Vừa nghe đến hai chữ “tĩnh dưỡng”, mặt mày của Vĩnh An vương phi lúc trắng lúc xanh, kế nữ này cũng khó chơi giống như năm đó, ngang ngược không coi ai ra gì.

Lúc còn trẻ cũng ăn của kế nữ không ít thiệt thòi, nhiều lần dùng danh nghĩa “mẫu thân cần tĩnh dưỡng” để đoạt quyền, bản thân dưới tình hình đó còn có thể nghĩ hết biện pháp sinh ra một trai một gái, thật đúng là ông trời phù hộ!

“Thật sao? Aizz, mầu thân sợ nóng giống như trước kia nữa rồi, tháng bảy nóng nhất còn chưa tới đâu ạ, quả nhiên là không ra được cửa.” Thanh Giang Quận chúa cười khẽ, liếc mắt nhìn kẻ mầu, giống như ám chỉ sợ nóng thì nhốt ở trong nhà đừng đi ra ngoài xã giao.

...

Uyển Như trợn há hốc mồm nhìn bà bà chỉ cần nói hai ba câu đã chọc cho kẻ thê Vĩnh An vương tức giận bỏ đi, lập tức hiểu rõ một sự thật, Thanh Giang Quận chúa cũng chiều mình như vậy là có nguyên do, không chỉ bởi vì mầu thân Trịnh Oánh là tỷ muội tốt của bà, càng bởi vì loại chuyện này, đều cùng là người có kẻ mầu đáng ghét.

Chờ Vĩnh An vương phi vừa rời đi, Thanh Giang Quận chúa cũng không đi dạo bốn phía nữa, cùng với Uyển Như tìm một đình tử nào đó ngồi ngắm cảnh, chờ dùng bữa tối.

Không ngồi bao lâu, Uyển Như uống nhiều nước trà quá muốn đi nhà vệ sinh, Quận chúa không đi nên cũng ngồi yên không nhúc nhích, cho người dẫn tức phụ đi.

Uyển Như mang theo đội tỳ nữ đi xuống hòn non bộ, dọc theo hành lang đi về phía trước, đến một ngã rẽ thì đột nhiên đâm đầu một đội người đi tới, đi đầu là một tiểu nương tử mười lăm mười sáu tuổi chưa lập gia đình, vừa thấy mặt mũi đối phương tam nương tử đột nhiên sững sờ, trong ngực giống như bị người ta hung hăng nắm chặt vậy, đau đớn đến gần như sắp hít thở không thông.

Chương 49

Kẻ Thù Không Đội Trời Chung Ở Kiếp Trước

Vừa nhìn thấy gương mặt hơi tròn đẹp lại quý khí mười phần này, trong đầu Uyển Như lập tức nhảy ra ba chữ - Trần Ngọc Dung.

Không sai, là ả - nữ nhân ép mình uống thuốc tuyệt dục, vợ cả của Tạ Tuấn Dật ở kiếp trước! Ngay sau đó, cơn hận ý nồng đậm ập vào lòng như dùi núi lấp biển, trong chốc lát hô hấp của Uyển Như cũng dừng lại, chỉ dựa vào nghị lực duy trì vẻ mặt bình tĩnh và bước chân dưới chân không thay đổi.

Nhìn người này, Uyển Như liền nhớ tới buổi trưa ánh nắng chói chang ngày đó, thật vất vả mới dưỡng tốt thân thể vô nhẹ bụng như có điều suy nghĩ, mơ hồ cảm giác trong cơ thể mình vừa thai nghén một đứa bé, thâm nghĩ, lần này tuyệt không thể khinh thường để mất đi nó...

Nào có thể đoán được, Trần Ngọc Dung dẫn theo một đám tỳ nữ áo trắng đột nhiên mạnh mẽ xông tới vào tiểu viện, đè Uyển Như xuống rót một chén nước thuốc đen nhánh vô cùng đắng vào trong miệng, nàng đau bụng co rút nằm trên

mặt đất, nhìn bầu trời đầy hoa tuyết rơi lả tả, bên dưới rỉ ra máu tươi, một khúc tang thương, phá hủy tất cả đẹp mộng của Như Nương.

Có lẽ là bởi vì quá thâm, quá đau, tới sau khi sống lại Uyển Như cũng cố gắng không nhớ về Trần Ngọc Dung, cho đến ngày gần đây không thể buông tha nàng mới chợt nhớ lại, nghiêm chỉnh mà nói nữ nhân này hình như là biểu muội của Tiểu Dương?

Hắn là ngoại tôn Vĩnh An vương, Trần Ngọc Dung là ngoại tôn nữ, chỉ có điều một là do vợ cả sinh ra, một là do kế thất sinh.

Trong lòng Uyển Như có đồ vật gì đó mơ hồ thoáng qua lại không kịp bắt lại ngẫm nghĩ, bởi vì, giờ phút này nàng gặp phải một vấn đề khó khăn cần giải quyết.

Hành lang ở Vương phủ không tính là hẹp, nhưng rộng hơn nữa cũng chỉ là hành lang mà thôi, hai quý tộc nương tử nào đó mang theo đại đội thị nữ đi tới gặp nhau, phải có một người dừng bước lại kêu tôi tớ nghiêng người nhường đường.

Nhường đường cho Trần Ngọc Dung? Hừ, Uyển Như hận không thể đạp một cái lên trên mặt của ả, có thể nhường ư? Tuyệt không, chuyện này dính đến vấn đề tôn nghiêm! Nàng ngược đầu một đường đi về phía trước đối diện với kẻ thù kiếp trước.

Giờ phút này, phụ thân của Trần Ngọc Dung hẳn là Thiếu Giam Tương Tác Giám, cũng giống phụ thân của mình là Tông tứ phẩm, mặc dù mẹ ruột của ả là nữ nhi của huyện chủ Quận vương gia, mình chỉ là nữ nhi của huyện chủ nhà Quận vương, nhưng cố tình có nhi tử của Quận chúa làm trượng phu, còn có phẩm cấp mệnh phụ Huyền Quân ngũ phẩm, theo như thân phận lý nên đi trước.

Uyển Như vì vậy mà ngẩng đầu bước đi tới lại làm cho Trần Ngọc Dung có chút không rõ, đầu tiên là kinh ngạc trong nhà ngoại công có nương tử mà bản thân không biết, rồi sau đó ghen tỵ vì đối phương mặc váy Nguyệt Hoa mà bản thân cầu xin cũng không được, cuối cùng lại có chút tức giận, người này là ai vậy? Lại dám không nhường đường cho mình!

Hạ nhân Vương phủ dẫn đường cho Uyển Như bước tới trước một bước giới thiệu hai bên với nhau: một vị là tức phụ của Thanh Giang Quận chúa, một vị là nữ nhi của Thanh Hà quận chủ.

Lại nói, phong hào của hai vị này cũng rất có ý tứ, “Giang” phiếm chỉ đại “Hà” (con sông lớn), nói cách khác, ở trong lòng Vĩnh An vương, địa vị của Thanh Giang Quận chúa xa cao hơn Thanh Hà quận chủ?

Dù sao cũng nguyên phối sinh ra, “Thanh Giang” không chỉ có phong hào còn được ban tước cho nơi sản vật phong phú, muội muội lại không tốt như vậy, chỉ cấp cho phẩm tước tương tự và bổng lộc có định mức.

Trần Ngọc Dung hơi sững sờ, vội vàng tranh thủ thời gian nói vạ phúc: “Tẩu tẩu mạnh khỏe.”

“Muội muội tốt.” Uyển Như tiến lùi có độ đáp lễ lại, trên mặt mang theo mỉm cười xã giao, ha ha, kiếp này có thể tùy ý vũ nhục kẻ thù của mình, lại có thể dùng cái nhìn của người ngang hàng, còn có thể gọi ả một tiếng “muội muội”, loại cảm giác này, rất tốt.

Nói ba chữ kia xong, Uyển Như liền ngậm miệng không có một chút ý tứ tiếp tục tán gẫu, thậm chí còn bước về trước nửa bước ý bảo Trần Ngọc Dung để cho nàng đi trước, sau khi phát hiện đối phương không thức thời nàng trầm mặt lại không nói một lời chờ.

Tiểu nương tử Trần gia rất không cam lòng, bình thường ả cùng qua lại với các thiếu nữ cùng tầng lớp đều cho họ đợi, mấy ngày nay ở Vương phủ có ngoại tổ mẫu dung túng tất nhiên càng thêm trôi qua vô cùng vừa lòng, lại không nghĩ rằng, giờ phút này thậm chí chỉ biểu tẩu cũng không cho ả sắc mặt tốt.

Một cơn tức giận giấu ở trong ngực Trần Ngọc Dung, sắp phun ra thì nàng lại nhớ lại trước đó ngoại tổ mẫu mới dặn đi dặn lại bốn chữ “tránh khỏi mũi nhọn”, đồng thời ống tay áo còn bị tỳ nữ bên người Vĩnh An vương phi khẽ kéo một cái.

Tỳ nữ kia là lớn lên từ nhỏ ở trong Vương phủ, thường thấy một khi Thanh Giang Quận chúa ở hậu viện lên mặt, tất cả những tạp vụ hạ đẳng cũng phải ôm đầu tránh cảnh tượng đó, cho tới bây giờ chưa từng để kể vương phi vào trong mắt, chắc hẳn, người tức phụ nhìn như dịu dàng lúc đi lại lộ ra khí khái này sẽ không nén giận để bảo toàn cục diện.

Nhưng cố tình tiểu nương tử ương ngạnh được nuôi dưỡng ở khuê phòng đó, giờ phút này còn không thức thời, càng không học được phúc hắc, ả do dự bản thân nên thức thời lui ra hay dũng cảm tiến lên tranh đấu với biểu tẩu?

Uyển Như quan sát nét mặt Trần Ngọc Dung, hơi tập trung, nhớ ngày đó độc phụ này gả cho Tạ Tuấn Dật không tới ba tháng là có thể trực tiếp đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng ép uống thuốc tuyệt dục (thuốc vô sinh), hôm nay, khả năng tức giận tìm đánh rất lớn, phải đề phòng ả đánh.

Quả nhiên, trong nháy mắt tiếp theo Trần Ngọc Dung đã đưa tay đẩy tới, trong miệng còn không khách khí nói: “Tẩu tẩu, xin nhường đường, ngoại công đang mời muội đến bái kiến biểu huynh.”

Tiểu Đường tập được một thân giỏi võ nghệ vội vàng giơ cánh tay ngăn hành động không khách khí của ả.

“Người làm cái gì?!” Bị một nô tỳ không chút khách khí đụng phải nhất thời Trần Ngọc Dung tức giận, theo ý ả đây được xem như dĩ hạ phạm thượng. Chỉ tiếc, vị tiểu nương tử này còn chưa kịp tiến một bước chỉ trích Tiểu Đường, đã nhìn thấy vị tẩu tẩu lần đầu tiên gặp mặt lộ ra nét mặt khiếp sợ.

“Muội chưa đọc qua ‘lễ’ ư?” Uyển Như nhìn Trần Ngọc Dung cất cao giọng chất vấn: “Trong sách có nói, ‘Tiên sinh đã giảng dạy, đi nhanh mà vào, đứng hơi chấp tay, tiên sinh cười hỏi thì đáp, không hỏi thì nhanh lùi’, vốn cũng không trông cậy vào muội có thể chủ động cung kính gặp nhau, nhưng đưa tay thế này có phải hơi quá đáng hay không? Đây là gia giáo của Trần gia muội ư? Không hiểu thứ tự trường ấu tôn ti như thế nào sao?” (tôn ti: trên dưới)

Uyển Như bắt chước bộ dạng Quận chúa mắng tiện nhân Diêu gia? Giọng nói có phần khí khái ném ra đoạn văn này, trong lúc đặt từng câu hỏi thì từng bước đi tới, ép Trần Ngọc Dung liên tiếp lui về phía sau, đợi nàng nói xong đoạn văn này, hai bên đã hình thành trạng thái một bên đi về phía trước một bên lui về phía sau.

Trần Ngọc Dung mới vừa hồi hồn chuẩn bị lấy lại danh dự thì lại thấy vị tâu tâu làm người ta chán ghét này quay người quay đầu lại, lấy một loại thái độ trưởng bối răn dạy văn bối “chỉ điểm” nói: “Kẻ biết lễ, tự ti mà tôn trọng người, dù là người buôn bán, cũng có người hiểu biết, hướng gì phú quý? Phú quý biết lễ, mới có thể không kiêu không dâm.”

Nói xong Uyển Như liền dẫn một đám tôi tớ chậm rãi ngừng đầu mà bước đi, hoàn toàn không quan tâm Trần Ngọc Dung có phải giậm chân tức giận ở sau lưng mình hay không.

Cảnh giới tối cao của mắng người, chính là bạn mắng xong rồi mà ả còn chưa kịp nói chuyện.

Phú quý biết lễ, mới có thể không kiêu không phóng túng bừa bãi? Đây chẳng phải là đang nói ả dựa vào trong nhà phú quý vừa kiêu ngạo vừa phóng túng bừa bãi?

Trần tiểu nương tử ương ngạnh tức giận đến muốn thổ huyết, không phải ả không muốn mắng lại, chỉ là trong lúc bất chợt bị hỏi bối rối trong chốc lát không nghĩ ra nên đáp lại như thế nào, đoạn người ta nói kia ả chỉ hiểu chứ không biết nó xuất xứ từ đâu, người ta nói chính là ‘lễ’ nếu ả trực tiếp chửi chẳng phải là có vẻ vô cùng thô bỉ ư?

Tiểu nương tử chỉ nghiên cứu qua các loại sách ‘Kinh Thi’, ‘nữ giới’ hăm hại không nổi, quy củ cũng không phải là không có học qua, cũng vì nữ tử không cần tham gia khoa khảo, ai sẽ từng chữ từng câu học thuộc Kinh Thi rồi có thể linh hoạt ứng dụng chứ?

Tẩu tẩu kia sẽ không phải là Tiểu gia đặc biệt lấy về để đè ép nữ phu tử chứ? Quả thật, quả thật tức chết người đi được! Trần Ngọc Dung dậm chân một cái, không thể làm gì được, chỉ đành nhớ kỹ lần đụng chạm này ở trong lòng, thế sớm muộn ngày nào đó sẽ phải dạy dỗ nàng.

Mà Uyển Như thì vội vã đi cung phòng xa hoa thay y phục, sửa soạn xong hết rửa tay xông hương sau đó mới có tâm tình tiếp tục tính toán kẻ thù không

đội trời chung ở kiếp trước. Nàng phát hiện, mình với Tạ Tuấn Dật chỉ là khinh bỉ coi thường, nhưng vừa nhìn thấy Trần Ngọc Dung thì đầy một bụng hận ý, hoàn toàn không nhin nổi, mặc cho việc đời tự do phát triển.

Nàng vô cùng muốn báo thù đối phương, hận không thể rạch cho mặt ả đầy máu, hận không thể cũng rót cho ả một bụng độc dược.

Có lẽ, bởi vì chính mình kiếp trước rối rắm ở cùng với Tạ Tuấn Dật không chỉ là bởi vì gã dụ dỗ, hơn nữa bởi vì chính mình quá ngu thật sự không tìm không phối, cho nên, Uyển Như cũng không quá hận tiện nam kia.

Nhưng Trần Ngọc Dung lại khác, người nợ là ở dưới tình huống Uyển Như không hề khiêu khích xuống tay chặt đứt tất cả hi vọng của nàng, kiếp trước lại không chân chính trả thù được, hôm nay có thể nào không hận?

Như thế, lúc Thôi Uyển Như ở tiệc rượu nhìn thấy Trần Ngọc Dung cười nói yên lặng sửa lại mục tiêu trong thời gian ngắn của mình.

Nếu muốn Tào đại nương đến từ Diêu gia tới chỗ này đánh tỳ bà, sau đó chữa trị quan hệ với nhà cậu, trợ giúp ca ca thu hồi đồ cưới của mẫu thân. Còn phải đứng vững gót chân ở trong giới quý tộc, phụ tá trợ giúp đảm đang nội trợ. Cùng với, khiến cho Trần Ngọc Dung không còn cười rục rờ như vậy nữa, tốt nhất là có thể làm cho ả khóc lớn mấy trận hồi hận cả đời!

Về phần làm thế nào? Vậy còn phải hành sự tùy theo hoàn cảnh, hoặc là nói, tạm thời không có đầu mối gì cả, thật buồn bực. Chỉ là, cũng không cần quá gấp, ngày còn dài mà.

Ban đêm, Uyển Như nằm ở trên giường thật lâu cũng không thể đi ngủ, tính toán có phải nên bắt chước chữ của Tạ Tuấn Dật viết gì đó để xảy ra chuyện xấu với Trần Ngọc Dung hay không? Đáng tiếc, phương pháp kia đối với nữ tử mà nói thật sự là có chút ti tiện cũng không có người có thể tin dùng.

Nghĩ tới Tạ Tuấn Dật và Trần Ngọc Dung, lại suy nghĩ điếm quan trọng mà tam lang làm trước đó, Uyển Như đột nhiên giật mình một cái, lúc ban đầu làm quen với đối thủ không đội trời chung không thể buông tha cảm giác khó chịu vừa xông ra.

Nàng ý thức được, sao ý nghĩ để Tạ Tuấn Dật và nhiều nữ tử Diêu gia chó cắn chó giày vò cả đời lại có loại cảm giác quen thuộc nhỉ? Ví dụ như, kiếp trước chính gã, mình và Trần Ngọc Dung.

Suy nghĩ như thế, Uyển Như cũng chảy mồ hôi lạnh.

Không nhìn được nghiêng đầu nhìn về phía người bên gối đầy bụng hoài nghi - kiếp trước, hẳn biết chuyện bỏ trốn? Là cố ý giết giây Trần Ngọc Dung mẫu thân mình không thích gã cho Tạ Tuấn Dật làm vợ cả? Chắc hẳn biết tính tình của biểu muội mình ương ngạnh, nói cách khác, bi kịch sau đó của mình thật ra là một tay tam lang thúc đẩy?

Chuyện này thật sự rất có thể! Uyển Như vội vàng hít một hơi thật sâu, báo cho mình ngàn vạn lần đừng bởi vì có chuyện mà suy nghĩ miên man, chuyện đời trước đã không có cách nào ngược dòng nữa, đời này quỹ tích cuộc sống của mọi người cũng hoàn toàn khác nhau, sao lại đau khổ rối rắm chuyện trước kia?

Dĩ nhiên, thù lớn phải báo, không báo không cam lòng. Vì để cho mình ngủ được thoải mái, vậy hãy để cho người khác không thoải mái đi.

Đang suy nghĩ, Tiểu Dương đột nhiên mở mắt ra, đúng lúc chạm phải hai mắt Uyển Như, trong giây lát đó bị dọa đến tim nòng đập thình thịch.

“Nàng làm sao vậy?” Trong lòng có quý, Uyển Như đánh đòn phủ đầu, mở miệng hỏi trước: “Ngủ không ngon à?”

“Ừ, nằm mơ.” Tam lang cũng không phủ nhận, cau mày đáp, “Nằm mơ thấy một người mặc y phục cổ quái đang nhìn ta chăm chăm. Không có chuyện gì, ngủ đi.”

Tiểu Dương vỗ vỗ hông của Uyển Như, lại nhắm nghiền hai mắt giả bộ ngủ, nhưng trong lòng hẳn lại không biết bao nhiêu lần miêu tả lại bộ dạng của người trong mộng.

Đó là một nam tử thân hình cao lớn, mũi cao mắt sâu dung mạo anh tuấn, màu da ngăm đen bóng loáng nhưng cũng không thô bỉ, hẳn mặc áo đuôi ngắn màu đen, quần rộng chân, người khoác áo choàng, đầu quấn khăn bố vải xanh, tai trái đeo hai hạt châu to màu hồng và vàng.

Trong mộng, đầu tiên là hẳn đi chậm ở trong rừng rậm, rồi sau đó đột nhiên giơ tay lấy một cái cây dài mảnh như côn dài đang đề ở trên vai, nhắm ngay con thỏ màu xám đang nhảy về phía trước, sau khi vang lên một tiếng “phanh” trong trẻo, con thỏ kêu lên ngã rạp xuống bãi cỏ nhưng hẳn lại đột nhiên quay đầu lại gắt gao tập trung vào Tiểu Dương.

Nam tử này ăn mặc như man di Tây Nam, tam lang lại cảm thấy cảnh tượng trong mơ cũng không phải là do ban ngày suy nghĩ ban đêm nằm mơ.

Bởi vì, hẳn mơ hồ cảm thấy - nam tử kia chính là mình.

Nếu không, sao hẳn lại biết vũ khí đáng sợ của nam tử này dùng là ‘súng’, sao sẽ biết được áo choàng của nam tử kia mặc là ‘sát nghĩ ngõa’, làm sao sẽ biết, có người đang gọi hẳn là ‘A Dương’.

Chương 50

Giác Mộng Hỗn Loạn

Không, không chỉ có người gọi hẳn là A Dương, thậm chí tam lang cảm thấy có người đang dùng ngôn ngữ man di gọi hẳn là ‘La Hồng A Tát’ hay ‘La

Hồng Xích Tư' gì đó, suy nghĩ hỗn loạn trở nên càng rối rắm hơn, hẳn không thể không nhắm mắt lại im lặng suy nghĩ rất lâu.

Đợi Uyển Như ngủ, rốt cuộc Tiểu Dương mới sắp xếp lại chút manh mối, ở trong mộng, hẳn đã gọi 'A Dương' còn gọi 'La Hồng A Tát Xích Tư' nữa, ngụ ý là: Sơn Dương hạnh phúc nhà La Hồng.

Cái sau mới là tên thật. Đến dòng họ cũng thay đổi sao?

Tiểu Dương yên lặng nhớ tới tên gọi "A Tát Xích Tư", tỉ mỉ nhớ lại trong đầu trang phục và dung mạo đặc biệt của nam tử kia, cùng với các loại từ ngữ Man Tộc thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu, sắc mặt dần dần bắt đầu phát xanh.

Chẳng lẽ nói, kiếp trước lão tử thuộc về chi nhánh Lô Lộc man trong Ô man Tây Nam ư, cho nên kiếp này mới luôn tâm niệm muốn đi Mông Châu "áo gấm về quê"?

Đau khổ dồn ép tam lang nắm chặt lấy khóa bạc đeo trên cổ mình, bất đắc dĩ cắn răng, đồ vật này liên quan đến một bí mật động trời có liên quan mật thiết đến hẳn, dường như người trong nhà cũng hiểu biết rõ chân tướng, nhưng cố tình không ai chịu nói cho hẳn biết!

Đến Uyển Như dễ dàng cạy miệng nhất cũng cắn chặt hàm răng không nói một chữ, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đợi. Dù sao, cách mười lăm tháng bảy cũng chưa tới một tháng nữa, chờ đến khi đó là có thể biết được tất cả.

Nghĩ tới ngày mai còn phải đi nhà Thôi Tương bán phỏng, không thể để mệt mỏi mà tới cửa được, Tiểu Dương hít thở mấy hơi thật sâu, buông lỏng thân thể ép buộc mình đi ngủ.

Vậy mà, khi hẳn ngủ say giấc mộng kỳ quái kia lại tới.

Hắn nằm mơ thấy mình là một đứa trẻ bảy tám tuổi, phía trước đỉnh đầu để chỏm tóc dài được gọi là "Thiên Bò Tát" (kiểu như các chú tiểu), lợn tóc này là chỗ cư trú của linh hồn thần thánh, trường bối trong nhà bảo hẳn bảo vệ "Thiên Bò Tát" cho tốt ngàn vạn lần không thể để người khác chạm vào.

Hắn nằm mơ thấy mình là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, thường ngày ở trong học đường đọc sách, dùng bút đầu cứng kỳ quái viết chữ; ngày nghỉ là đi theo phụ thân ở trong núi rừng săn thú, dùng 'súng săn' bắn chim.

Hắn nằm mơ thấy mình thành một vị thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, muốn đi ra núi lớn làm lính lại bị phụ thân mẫu thân trong nhà ngăn trở, thiếu niên quật cường gạt người nhà cáo "Thiên Bò Tát" sửa lại kiểu tóc trọc lóc đi tham gia kiểm tra sức khỏe cho gọi lính nhập ngũ.

Hắn nằm mơ thấy phụ thân đánh mình bạt tai, mẫu thân tuyệt vọng khóc rống, nói lúc mình xuất giá đã nằm mơ thấy con thoi bị trộm mất dục hồn, 'Tát Ma' trong tộc dựng 'giường Kim Ngân' niệm kinh làm phép cử hành nghi thức tìm dục hồn, mới khiến hẳn thuận lợi trở về nhà.

Hôm nay, thật vất vả mới có được đưa bé chính nó lại cạo đi “Thiên Bò Tát”!

Đứng xem cảnh trong mộng tam lang bữu môi nói: hủy cũng hủy rồi cũng không có biện pháp dài ra lại, không bằng để hắn thực hiện ước nguyện của mình? Cũng cho ta xem cái gọi là tham gia quân ngũ là thế nào.

Sự tiến triển của tình hình quỹ tích quả nhiên phát triển như Tiểu Dương mong đợi, dường như hắn đang xem thước ‘phim 3D’ sắc thái u ám, trong phim nhân vật chính mặc trang phục man di thay một bộ trang phục cổ quái khác, nhập ngũ, được huấn luyện, chịu khổ, chịu tội, sau đó ở trong mưa bom lửa đạn từng bước phát triển.

Có lẽ là bởi vì duyên có thuở nhỏ đi theo phụ thân săn thú, kỹ thuật bắn của ‘A Dương’ cực kỳ tốt, cho dù là bia di động hay bia cố định đều bắn rất chuẩn, dường như ‘súng’ trong tay là một bộ phận của hắn, dung nhập vào trong linh hồn có thể sử dụng tùy tâm sở dục (theo ý mình), lại không thể tách rời.

Ngày nào đó, dưới ánh mặt trời âm áp, một nam nhân mang vẻ mặt tươi cười nặng nề vỗ lên vai ‘A Dương’, nói: “Tiểu tử, đã từng sử dụng ‘súng bắn tia’ ư?”

“A Dương, nên tỉnh dậy rồi, mặt trời cũng đã mọc rồi đấy.” Uyển Như nửa nằm ở trên giường đẩy bả vai tam lang một cái, hắn ngủ ở hông ngoài nếu không đứng lên mình cũng không đứng lên được.

Vừa kêu, vừa đẩy một bụng hoài nghi - hôm nay không biết sao, rõ ràng phu quân ngủ nướng, trong ngày thường hắn không dậy sớm luyện cung cũng luyện bắn tên.

Tiểu Dương đột nhiên mở mắt ra, nhìn vẻ mặt thê tử có chút hoảng hốt, suy nghĩ còn dừng lại ở trong mộng cảnh. Súng bắn tia, là loại gì? Nằm sấp bắn người?

Nhất thời hắn nghĩ tới tài bắn cung đột nhiên rất chuẩn của mình, nhớ lại “Thiên Bò Tát” cùng với tế ti chiêu hồn trong mộng, tam lang giờ khóa bạc trên cổ lên, rồi hỏi: “Như Nương, tác dụng của nó có phải liên quan đến hồn phách hay không? Trấn hồn? Hoặc là, chiêu hồn?”

Câu hỏi đột ngột này làm cho Uyển Như ngây người, theo bản năng định gạt đầu, lại băn khoăn đến chuyện trấn hồn không thể để cho người bị hại biết được, để tránh kinh hồn, chỉ đành phải cưỡng chế chế trụ phần cổ lại.

Nhưng cho dù trong miệng nàng chưa từng trả lời, nhưng ánh mắt kinh ngạc của nàng cũng đã sớm tiết lộ thiên cơ rồi.

“Thôi, coi như ta không có hỏi.” Tam lang lấy lại bình tĩnh, cười một tiếng trấn an Uyển Như, tức thì đứng dậy mặc quần áo cũng không đề cập tới vấn đề kia nữa.

Uyển Như khẽ mở miệng, cũng muốn hỏi có phải hấn mơ tới chuyện gì kỳ lạ hay không, muốn vì chuyện khóa bạc giải thích đôi câu, sau đó suy nghĩ lại nên cũng không nói gì.

Bởi vì sự tình liên quan trọng đại, nàng không dám lỗ mãng. Chỉ chính mình âm thầm suy nghĩ, người có ba hồn bảy phách, hồn phách bất ổn thì có thể sống yên ổn như tam lang ư? Rốt cuộc hấn đã xảy ra chuyện gì?

Trong tam hồn, Mệnh hồn và Thiên hồn là dương, Địa hồn là âm, Mệnh hồn cư ngụ ở bào thai thì đời sau mới có sinh mạng, nếu Tiểu Dương thuần âm lại mang khóa trấn hồn, đó có nghĩa là Thiên hồn của hấn cần “trấn” hoặc gọi trở về nhỉ?

Hồn và phách gắn bó với nhau, nếu hồn có thiếu sót thì tất nhiên phách cũng không đầy đủ, trong bảy phách thì phách Thiên Trùng, Linh Tuệ làm chủ tư tưởng, trí khôn, Túc âm, tức là Thiên phách.

Nếu thật sự Thiên hồn xảy ra vấn đề thì nhất định sẽ ảnh hưởng Thiên phách, điều này cũng có thể giải thích tại sao lúc Tiểu Dương ba tuổi vẫn còn nằm ở trên giường không thể nói chuyện bình thường, nói không chừng hai phách làm chủ hành động sức lực cũng xảy ra vấn đề, lúc này mới trước sáu tuổi không có cách nào ổn định được?

Nói đến tài trí (tài năng và trí tuệ), Uyển Như thật sự không nhìn ra phu quân mình có vấn đề gì, có thể nói là khôn khéo có thể làm cho người khác rùng mình.

Nhưng dù sao cũng là đôi phu thê mới thành thân ngày đêm chung đụng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau. Thời gian dài, nàng cũng mơ hồ nhìn ra một chút, về phương diện tâm trí dường như tam lang có chút đặc biệt.

Hấn cũng không hề hững, gặp chuyện chỉ biết hiệu quả không so đo quá trình.

Lúc bắt đầu, Uyển Như còn lầm tưởng bộ dạng thẳng thắn của Tiểu Dương là một quân tử thẳng thắn vô tư, lúc tiễn phu xuất chinh thậm chí còn bởi vì hấn vung cánh tay hô to tuyên thệ trước khi xuất quân mà cảm động không thôi.

Chung đụng đã lâu mới biết, vị Tiểu tam lang này thật ra thì từ trong xương đã thiếu hụt này loại Hạo Nhiên Chi Khí phát ra từ đáy lòng, hơn nữa hấn xem “bảo vệ quốc gia” thành một môn sự nghiệp tới kinh doanh, đầu tiên là bảo đảm Tiểu gia trường thịnh không yếu, rồi sau đó mới có thể suy tính đuổi quân giặc bảo vệ Đại Tề.

Sự yêu thích của hấn chính là quá trình giết địch và thu hoạch, không quan tâm đến ý nghĩa giết địch.

Nghĩ đến đây, Uyển Như không khỏi có chút ngạc nhiên: nếu hồn phách của tam lang thật sự có thiếu sót, nếu sau mười lăm tháng Bảy chiều đủ tất cả hồn phách, hấn sẽ biến thành bộ dạng gì?

Chắc không kém hơn hiện tại đâu nhỉ?

Tiểu Dương hoàn toàn không biết thế tử đang oán thâm mình, sau khi ăn sáng xong thì hỏi nàng có chuẩn bị đầy đủ quà tặng hay không, để buổi chiều tới cửa Thôi gia bái phỏng trưởng bối.

“Đã sớm chuẩn bị tốt rồi, chàng xem không?” Uyển Như cho người lấy danh mục quà tặng tới để Tiểu Dương xác nhận cuối cùng một chút.

Hắn xem qua loa, rồi chỉ vào một cái trong đó nói: “Bỏ Quy Tư Bò Đào Tửu này, thêm những vật khác. Cái này giữ lại có tác dụng khác.”

“Trong nhà còn gì nữa không.” Uyển Như có chút nghi ngờ, vật này hiếm nhưng cũng không quý trọng, nàng cũng chỉ muốn lấy chút ít cho đại bá nếm thử, để kéo quan hệ sau đó chuẩn bị cho việc lấy lại đồ cưới, lại không biết vì sao tam lang lại đột nhiên hẹp hòi, không phải lúc hai bọn họ vui đùa cũng đã uống qua rồi sao?

“Chỉ là đột nhiên ý thức được, đồ vật này có thể có tác dụng lớn, còn thừa lại cũng giữ lại, đừng động đến.” Tiểu Dương giải thích như thế.

Lúc đang nói đó, trong đầu óc hắn lại xuất hiện ngôn ngữ cổ quái, khác với trước kia, câu lần này câu lại là song ngữ Man, Hán.

‘Sở mộc lạc cửu di, nặc mộc chi kỷ dĩ; tòng mạ mộc ma phổ, mộc mạ chi trú phổ’, ‘Khu vực người Hán lấy trà kính, khu man di lấy rượu kính; một người trị giá một con ngựa, một con ngựa trị giá một bình rượu’.

Tha thiết uống rượu Lô Lộ man? Ở trong giấc mộng của tam lang, bộ lạc như vậy được gọi là ‘di’.

Trong mộng, có lúc thanh niên mặc phục sức bản tộc, lúc lại ăn mặc loại trang phục chưa từng thấy trước đây, thậm chí dùng vũ khí đáng sợ với năng lượng sát thương vô cùng cường đại.

Nếu người nọ là phân thân của ta, đó nhất định là sinh hoạt ở một đất nước cường đại khác...

Sau khi ngủ trưa, tam lang cưỡng chế ngổ ngang trong đầu, nâng tinh thần cùng với Uyển Như ngồi ở trong xe, đi tới đại trạch nhà mẹ để chân chính của nàng.

Thậm chí hắn có chút bội phục sự bình tĩnh lúc này của mình, lại có thể phân tích sắp xếp lại mớ bong bóng trong đầu, đổi thành người bình thường đã sớm rối loạn, sụp đổ rồi?

Trong lúc đang suy nghĩ, xe ngựa khoan thai chạy về phía cửa hông Thôi phủ.

Tiểu Dương không khỏi nhướn mày, tân tề (con rể/cháu rể mới) lần đầu mang theo nàng dâu về nhà mẹ đẻ, hắn là phải mở cửa giữa nghênh đón để cho nương tử xuất giá vinh quang lại mặt, mặc dù đã làm lễ lại mặt ở vùng biên

cương rồi, nhưng Thôi phủ ở kinh thành cũng lần đầu trở lại, đi cửa giữa cũng rất vẻ vang.

Cửa hông, chào cũng không chào trực tiếp đi cửa hông, đây là không để Uyển Như ở trong mắt, còn cố ý không xem mặt mũi Tiểu gia?